

king voor (1). Niet lang duurde de goede verstandhouding met graaf Willem. Hij heeft weer vrijgeleide nodig om aan het hof te verschijnen, en ontvangt het daags na St. Thomas 1410, nog eens 29 Maart 1411, nog eens 18 April van het zelfde jaar. Eerst 23 Juni krijgt hij vergiffenis en tevens de bekentenis, dat de graaf hem zekere geldsom schuldig is (2).

't Was niet de laatste verzoening. Twee jaar later, 14 Juni 1413, ontvangt hij nogmaals vergiffenis (3). Ditmaal gold het een doodslag, waaraan Heer Gillis niet onschuldig scheen. Denzelfden dag beklagt hij zich, dat zijn zoon Vrank beschuldigd was van een doodslag op Alfert van Polanen en hij zelf daarom vijand geworden van Willem van Polanen en andere magen des verslagene, zijn eigen verwanten en vrienden. Hij verklaart, dat de doodslag geschied was door mannen, die Vrank's knechten niet waren noch ooit waren geweest, die nooit zijn kleederen gedragen, noch zijn brood gegeten hadden. Hij biedt aan, de onschuld zijns zoons te bewijzen aan scheidsrechters, waartoe hij Dirk van de Lecke, Arent van Duivenvoorde, zijn neve, Jan van Hodenpijl en Jan van IJselstein wenscht uitgenoodigd te zien, en is bereid, zich overigens aan de uitspraak des graven te onderwerpen (4).

Of 't hem gelukt is, zich te rechtvaardigen, is mij onbekend, maar lezen wij bij van Heussen, *Rijnlandsche Oudheden* (5): »Cralinx vicarye heeft twee Missen ter week, lezende, gefundeert bij Heer Giel van Cralingen,

---

(1) Kronijk van het Historisch Genootschap, 1852, bl. 460.

(2) Rijksarchief.

(3) Rijksarchief.

(4) Rijksarchief.

(5) Uitgaaf in 80, 1719, bl. 392, 393.